

Tawhîd al-Asmâ' was-Sifât (Opretholdelse af Allâhs Enhed i navne og egenskaber)

Denne kategori af Tawhîd består af fem hovedaspekter:

1. For at Allâhs enhed i navne og egenskaber kan overholdes i det første aspekt, så skal man referere til Allâh i henhold til, hvordan Han har beskrevet Sig Selv, og hvordan Hans profet ﷺ har beskrevet Ham uden at bortforklare Hans navne eller attributter ved at give dem andre meninger end den åbenbare. F.eks siger Allâh i Al-Qur'ân, at Han bliver vred på hyklerne og de ikke-troende:

"Så Han kan straffe hyklerne, mænd og kvinder, og hedningene, mænd og kvinder, der har en ond mening om Allâh. Et omrids af ondt er omkring dem; Allâh er vred på dem, forbander dem og har forberedt en slem slutning til dem."

Sûrah al-Fath, 48:6.

Dermed er vrede én af Allâhs egenskaber. Det er dog forkert at konkludere, at Hans vrede må betyde Hans straf fordi, at vrede i mennesket er et tegn på svaghed og som sådan ikke passende at benytte om Allâh. Hvad, Allâh har sagt, skal accepteres på den måde, at Hans vrede ikke er ligesom menneskets vrede. Dette er baseret på Allâhs erklæring,

"Der er intet ligesom Ham"

Sûrah ash-Shûrâ, 42:11

Processen af såkaldt logisk fortolkning resulterer i fornægtelsen af selve Guds eksistens, når man følger resultatet af den logiske fortolkning. For Allâh beskriver nemlig sig selv som levende, men mennesket lever også, og det vil betyde, ifølge den rationalistiske tankegang, at Gud hverken lever eller eksisterer. Faktum er, at ligheden mellem Guds egenskaber og menneskets egenskaber kun er af navn og ikke i grad. Når egenskaber benyttes i reference til Gud, skal de tages i deres absolutte forstand og perfektion, fri for menneskelige svagheder.

2) Det andet aspekt af Tawhîd al-Asmâ was Sifât går ud på at referere til Allâh, sådan som Han har refereret til Sig selv uden at give Ham nogle nye navne eller egenskaber. F.eks. må man ikke give Allâh navnet al- Ghâdib (Den Vrede) på trods af det faktum, at Han siger, at Han bliver vred. Dette er ikke tilladt, da hverken Allâh eller Hans budbringer brugte dette navn. Dette kan synes at være meget detaljeret, men ikke desto mindre skal det opretholdes for at undgå en falsk beskrivelse af Gud. Dvs. at det begrænsede menneske på ingen måde er i stand til at definere skabelsens Ubegrænsede Herre

3) Det tredje aspekt af Tawhîd al-Asmâ was Sifât omhandler dét at referere til Allâh uden at tilskrive Ham egenskaber fra sine skabninger. For eksempel påstås det i Bibelen og Toraen, at Allâh brugte de første seks dage på at skabe universet og sov derefter på den syvende dag.³ Som følge af dette tager jøderne og de kristne enten lørdag eller søndag som en hviledag, hvor dét at arbejde anses for at være en synd. Sådan en påstand tilskriver Gud sine skabningers egenskaber. Det er dog mennesket, der bliver træt efter hårdt arbejde og har behov for hvile for at komme til kræfter.⁴ Andetsteds i Bibelen og Toraen portrætteres Gud som angrende for sine dårlige tanker på samme måde, som mennesket angrer, når det indser sine fejl. Ligeledes vanhelliges dette område af Tawhîd fuldstændigt af påstanden om, at Gud er en Helligånd eller har en sjæl. Allâh refererer ikke til Sig Selv som en sjæl eller ånd nogetsteds i Al-Qur'ân, ej heller har profeten ﷺ udtrykt noget lignende i hadîth-samlingerne. Faktisk refererer Allâh til sjælen som en del af sin skabelse.

Hovedprincippet, som bør følges, når man har med Allâhs egenskaber og attributter at gøre, kan udledes af følgende vers fra Al-Qur'ân,

"Der er intet ligesom Ham, og Han er Althørende og Altseende."

Sûrah ash-Shûra, 42:11

Egenskaberne at se og at høre er også en del af de menneskelige egenskaber, men når de tilskrives Allâh, er de uden sammenligning i deres perfektion. Når disse egenskaber overføres på mennesket, nødvendiggør de dog ører og øjne, som ikke kan tilskrives Gud. Dét, som mennesket ved om Skaberen, er kun den smule, som han har fået fra Allâh via profeterne. Derfor er mennesket pålagt at holde sig indenfor disse snævre rammer. Når mennesket giver frit løb for sit intellekt og sin forstand for at kunne beskrive Gud, så fejler det ved at tilskrive Allâh egenskaber fra Hans Skabninger.

Med forkærlighed for billedlige repræsentationer har de kristne malet, afbildet, udhugget og formet utallige menneskelige ligheder og kaldt dem billeder af Gud. Disse har tjent til at bane vejen for den forkerte accept af Jesus' s guddommelighed blandt masserne. Når først de accepterede konceptet af, at Skaberen lignede et menneske, så var dét at acceptere Jesus som en Gud intet rigtigt problem.

4. Det fjerde aspekt af Tawhîd al-Asmâ was Sifât kræver af os, at mennesket ikke tilskrives Allâhs egenskaber. For eksempel tager Paulus i det Nye Testamente skikkelsen af Melkisedek, konge af Salem, fra Toraen (Første Mosebog, 14:18-20) og giver både sig selv og Jesus de guddommelige egenskaber af at have hverken en begyndelse eller ende, "v1 For denne Melkisedek, Salems konge og præst for Gud den Højeste det var ham, som gik Abraham i møde, da han vendte tilbage efter sejren over kongerne, og velsignede ham, v2 og som Abraham gav tiende af det alt sammen han er for det første, når hans navn oversættes, Retfærdighedskonge, dernæst er han Salems konge, det vil sige Fredskonge; v3 han er uden far, uden mor og uden stamtræ, har hverken begyndelse på sine dage eller afslutning på sit liv, men er gjort til et billede på Guds søn og forbliver præst for bestandig.."

"v5 Således gav heller ikke Kristus sig selv den ære at være ypperstepræst, men det gjorde Gud, som sagde til ham: Du er min søn, jeg har født dig i dag, v6 ligesom han også et andet sted siger: Du er præst for evigt på Melkisedeks vis."2 De fleste Shi'ite sekter (med undtagelse af Zaidiyyah fra Yemen) har givet deres "Imam'er" guddommelige egenskaber som absolut ufejlbarlighed3; viden om fortiden, fremtiden og det ukendte; evnen til at ændre skæbnen4 og kontrol over selv atomerne i skabelsen.5 Ved at gøre sådan sætter de rivaler op, der fejlagtigt får del i Guds enestående og unikke egenskaber, og som faktisk bliver anset som guder ved siden af Allâh. 5. At opretholde enheden i Allâhs navne betyder også, at Allâh's navne i bestemt form ikke kan tildeles Hans skabninger, undtaget hvis de er forudgået af præfixet `Abd, der betyder "slave af" eller "tjener af". Mange af de guddommelige navne i deres ubestemte form som Ra`uf og Rahîm er tilladte navne for mænd, fordi at Allâh har benyttet nogle af disse i deres ubestemte form til at referere til profeten ﷺ

"Der er sandelig kommet en budbringer til jer fra jeres egne; tungt er det for ham, at I besværes.

Han er fuld af bekymring for jer og har medlidenhed (Ra`ûf) med jer og er fuld af barmhjertighed (Rahîm)."

Sûrah at-Tawbah, 9:128

Men i bestemt form, ar-Ra`uf (Den Mest Medlidende) og ar-Rahîm (Den Mest Barmhjertige), kan disse kun bruges til at referere til mennesker, hvis de er forudgået af `Abd som i `Abdur-Ra`uf eller `Abdur-Rahîm. Dette skyldes, at i bestemt form repræsenterer de en grad af perfektion, som kun tilhører Gud. Ligeledes er navne som `Abdur-Rasûl (slave af budbringeren), `Abdun-Nabî (slave af profeten), `Abdul-Husayn (slave af Husayn) etc. forbudte, da disse folk benævner sig selv som værende slaver af andre end Allâh. Udfra dette princip forbød profeten (saws) muslimerne at referere til dem under sig som `Abdî (min slave) eller Amatî (min slavepige).

Fra bogen *Tawhids Principper*